

העתיק הקדוש שמשפיע להם בפעולה הזו, שיושבים יחד ולא נפרדים, משום אותם נשיקות בדבקות הרוח, ולא נפרדים.

שיר ידידת - רמז לשירה הזו, שנקראת שיר כפול. כאן שיר השירים, וכאן שיר ידידת, והכל אחד. הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל נקראים דוידים. זהו שפתוב (שיר ה) שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ דוידים. משום כך שיר ידידת, שהם דוידים. וזה משבח את זה, וזה משבח את זה. וכמו ששם כנסת ישראל התחילה התשפחת, שפך ראוי, שפתוב ישקני, אף כאן היא התחילה לשבח את המלך.

רחש לבי דבר טוב (תהלים מה).
רחש לבי - זו החיה שרוחשת בלילה, שנקראת לבי. דבר טוב - שעולה ברצונה שהמלך יתחבר עמה, שנקרא טוב.

דבר אחר, משום שלא נתנה לו רשות לגלות, אמר רחש, משום שפרחישה לו את הדבר הזה בלבו, ואפלו בשפתותיו לא נתנה לו רשות לרחש, אלא בלבו.

דבר אחר, מה הטעם רחש לבי? משום שדבור בלא קול לא יכול לדבר, והלב"י הזה שנקרא דבור, עד כאן לא נשלמה, עד שבא שלמה המלך וקנה לה בית, והלבנה נשלמה בגדל יתר על הכל, משום שהתחבר עמה הקול.

ובאותה שעה נתנה רשות לדבר, שהרי נשלמה בקול. וישבה בשלמות עם המלך, משום שהוציאה בן חכם לעולם, והתקינה בית למלך. אז המלך שם מדורו עמה, והתחילה לדבר, ואמרה ישקני מנשיקות פיהו.

אבר' כעת בימי דוד, עד אז לא ישבה בשלמות. משום כך רחש לבי ודאי הדבר הטוב ההוא. כעת

ידתבי יחד ולא מתפרשין. בגין אינון נשיקין בדביקותא דרוחא, ולא מתפרשין.

שיר ידידת, רמז להאי שירתא, דאקרי שיר כפול. הכא שיר השירים, והכא שיר ידידת, וכולא חד. קודשא בריך הוא וכנסת ישראל, איקרון דוידים. הדא הוא דכתיב, (שה"ש ה א) שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ דוידים. בגין כך שיר ידידת, דאינון דוידים, דא משבחא לדא, ודא משבחא לדא. וכמא דהתם, כנסת ישראל שריאת בתושבחתא, דהכי אתחזי, דכתיב ישקני. אוף הכא, היא שריאת לשבחא למלכא.

רחש לבי דבר טוב. רחש לבי, דא חיתא, דרחיש בליליא, דאקרי לבי. דבר טוב, דסליקת ברעותה דיתחבר מלכא עמה, דאקרי טוב.

דבר אחר, בגין דלא אתייהיב ליה רשו לגלאה, אמר רחש בגין דמרחשא ליה האי מלה בלביה, ואפילו בשפוותיה לא אתייהיב ליה רשו לרחשא, אלא בלביה.

דבר אחר, מאי טעמא רחש לבי. בגין דדבור בלא קול, לא יכיל למלא. והאי לב"י דאקרי דבור, עד השתא לא אשתלימת, עד דאתא שלמה מלכא, ובנא לה ביתא, ואשתלימת סיהרא ברבו יתיר על כולא. בגין דקול אתחבר עמה.

והחיא שעתא, אתייהיב רשו למלא, דהא אשתלימת בקלא. ויתבא בשלימו עם מלכא. בגין דאפיקת ברא חפימא לעלמא, ואתקינת ביתא למלכא. פדין מלכא שוי מדוריה עמה, ושראת למלא, ואמרת ישקני מנשיקות פיהו.

אבר' השתא ביומי דדוד, עד פדין לא יתבא באשתלמותא, בגין כך רחש לבי ודאי